

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

Болашак

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-
ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ
ТА ПРІОРИТЕТНІ
ЗАВДАННЯ
ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК

18–19 ЖОВТНЯ
2019

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

Голова оргкомітету:

Кирпиченко О.Е. – к.філол.н., доцент, директор Інституту іноземної філології Класичного приватного університету.

Члени оргкомітету:

Кирпиченко О.Е. – к.філол.н., доцент, директор Інституту іноземної філології Класичного приватного університету – Голова оргкомітету;

Михед Т.В. – д.філол.н., професор, професор кафедри зарубіжної літератури Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Торкут Н.М. – д.філол.н., професор, академік АН ВШ України, директор Українського шеєспірівського центру;

Радишевський Р.П. – д.філол.н., професор, завідувач кафедри полоністики Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Пронкевич О.В. – д.філол.н., професор, директор Інституту філології Чорноморського національного університету імені Петра Могили;

Дяків Х.Ю. – к.філол.н., доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та перекладу Львівського національного університету імені Івана Франка;

Литвак С.Я. – к.філол.н., доцент, професор кафедри теорії та практики перекладу Інституту іноземної філології Класичного приватного університету;

Мосієвич Л.В. – к.філол.н., доцент, доцент кафедри теорії та практики перекладу Інституту іноземної філології Класичного приватного університету;

Марінеско В.Ю. – к.філол.н., доцент, доцент кафедри теорії та практики перекладу Інституту іноземної філології Класичного приватного університету;

Петрашук Н.Є. – к.філол.н., доцент, доцент кафедри німецької філології Львівського національного університету імені Івана Франка;

Смурова Л.І. – к.філол.н., доцент, професор кафедри теорії та практики перекладу Інституту іноземної філології Класичного приватного університету;

Шатова І.М. – к.філол.н., доцент, доцент кафедри англійської філології та зарубіжної літератури Інституту іноземної філології Класичного приватного університету;

Сембієв Курмангази Закірович – к.філол.н., професор, завідувач кафедри казахської мови і літератури Академії «Болашак» м. Караганда, Казахстан.

Стратегії розвитку та пріоритетні завдання філологічних наук: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 18–19 жовтня 2019 р. – Запоріжжя : Класичний приватний університет, 2019. – 132 с.

ISBN 978-966-916-941-9

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Стратегії розвитку та пріоритетні завдання філологічних наук», яка відбулась на базі Класичного приватного університету 18–19 жовтня 2019 р.

УДК 80(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. УКРАЇНЬСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

Метафоричні конструкції у мовотворчості символістів як типовий вияв синестезії Алексєєва Л. О., Глазова С. М.	7
До проблеми типології філософського оповідання в українській літературі Головань Т. П.	11
Інтерпретація казки про Кирила Кожум'яку в однойменному оповіданні «Кирило Кожум'яка» Наталени Королевої Ковальчук Ю. А.	15
Використання інформаційно-комунікаційних технологій на уроках української мови з впровадженням гуманної педагогіки як засобу для формування професійних компетентностей майбутніх педагогів Козловська Н. В., Козловський В. М.	18
Літературознавча рецепція ліро-епіки Максима Рильського Маркуляк Л. В.	21
Трансформація топосу дому у збірці Бориса Гуменюка «Блокпост» Матвієнко В. Е.	22
Метатекстуальність у збірці оповідань Макса Кідрука «Заради майбутнього» Рвачова А. В.	25
Дериваційний простір лексеми <i>право</i> Царьова І. В.	28
Фразеологізми з компонентом антропонімом: українсько-болгарські паралелі Циганок І. Б.	31
Основні лексичні значення дієслів мовлення Чубань Т. В., Кардаш Л. В.	35

НАПРЯМ 2. РОСІЙСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

«Поэзия мысли» Н. В. Станкевича Долгая Е. А., Филянина Н. Н., Синявина Л. В.	37
Методика работы с художественным текстом в иностранной аудитории Криволапова Е. В.	40
Явление русско-украинской интерференции в средствах массовой информации Украины Мазур Е. В.	43

НАПРЯМ 3. РОМАНСЬКІ, ГЕРМАНСЬКІ ТА ІНШІ МОВИ І ЛІТЕРАТУРА

Overview of South Azerbaijan poetry. Adherence to classical traditions Abdullaieva Elnura	47
Синтаксично-структурні особливості заголовків у творах С. Кінга Борисова Т. С.	49
Фразеологічні біноми як засоби вираження ескалаційного заперечення Глушук-Олея Г. І.	52
Коннотативні значення теперішнього часу в різних типах текстів сучасною іспанською мовою Гончаренко О. М.	54
Dialectological differences of climate lexicon in oguz group of Turkic languages Huseynova Elnure Elchin gizi	58
Види мітігації у англомовному художньому дискурсі Деде Ю. В.	59
Етимологічний склад лексико-семантичної групи агентивно-професійних назв середньоанглійської мови: етапи дослідження Добровольська О. Я.	62
Speech etiquette as a sociocultural phenomenon Zarukhliak I. M., Boivan O. S.	65
Сучасний німецький антропонімікон особових імен у соціолінгвістичному аспекті Кирилюк М. А.	68
Сучасний статус та перспективи стандартизації шотландської мови Скотс Лемещенко-Лагода В. В.	71
Номенклатура і професіоналізми та їх роль у термінологічних системах Павлюк І. Б.	74
Структурні різновиди складних іменників у німецькомовній дитячій літературі другої половини ХХ століття (на матеріалі новели Є. Мардер «Die Nibelungen sind an allem schuld») Н. В. Романова	78
Лапки як засіб вираження оцінки в німецькому публіцистичному тексті Чорна С. С.	81
The influence of international terms on Ukrainian modern pedagogical vocabulary Chumak M. M.	83
Лінгвістичні особливості індивідуального стилю Патріка Вайта Шуляк І. М.	85

НАПРЯМ 4. ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Жаргонізми на позначення взаємостосунків між людьми у мові засобів масової комунікації Левченко Т. М.	89
Мовна політика українських друкованих ЗМІ Макарець Ю. С.	92

НАПРЯМ 5. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Міжкультурна комунікація: проекти конструювання майбутнього Ільянова А. О.	94
Foreign students' adaptation as a problem of cultural difference Nesterenko A. K., Tohfe N.	98

НАПРЯМ 6. ЗАГАЛЬНЕ, ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНЕ, ТИПОЛОГІЧНЕ МОВОЗНАВСТВО

Мовленнєва поведінка: маніпуляція Бігунов Д. О.	101
Лексико-стилистические средства актуализации трансгуманизма в ранних произведениях Олеса Бердника Донець П. М.	103
Категорія ірраціональності: рефлексія мови та філософії Кінащук А. В.	105

НАПРЯМ 7. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПЕРЕКЛАДУ

Особливості передачі та специфіка перекладу іншомовних формантів-лексем у сучасній українській прозі Бороденко Л. М.	109
Переклади сучасної англомовної поезії українською мовою в аспекті потенційності Євтушенко Н. І.	111
Аналіз методів інтенсивного навчання іноземних мов в педагогічній теорії та практиці Коротка Л. А.	115
Відтворення порівнянь в українському перекладі циклу романів «Дискосвіт» Террі Пратчетта Мигул О. Я.	117
Особливості перекладу поетичних творів українською мовою Філіппова А. С.	120

іншомовним ім'ям. Найімовірніше ними рухає прагнення підкреслити її індивідуальність, наділивши оригінальним етночуждим онімом [1, с. 12].

Серед учених та у всьому німецькомовному суспільстві часто дискутується питання співвідношення в складі антропонімікону власне німецьких та запозичених особових імен. Деякі із запозичених імен є інтернаціональними і в різних варіантах зустрічаються в багатьох мовах. Певне загострення виникає у зв'язку із поширенням мусульманських імен, точніше щодо динаміки їх поширення. Іноді, як засвідчують щорічні списки улюблених імен за версією Товариства німецької мови, такі імена відтісняють традиційні німецькі, як наприклад ім'я *Mohammed*, що є найбільш поширеним серед мусульманського населення Німеччини та інших німецькомовних країн як ім'я пророка [8, с. 115].

Окрім досліджень найпоширеніших особових імен того чи іншого року, отримані для різних регіонів Німеччини та інших німецькомовних країн, які щорічно здійснюються Товариством німецької мови (*Gesellschaft für deutsche Sprache*) у співпраці з Інститутом демоскопії (*Institut für Demoskopie Allensbach*), предметом наукових розвідок лінгвістів (*Huschka, Gerhards, Wagner*) стають також особливості та відмінності в цьому аспекті між Східною та Західною Німеччиною до об'єднання (1949–1990 р.р.) та після нього. Зокрема аналіз тенденції запозичення особових імен виявляє певну соціальну мотивацію їх вибору. Так, результати досліджень засвідчують, що загальний відсоток запозичених імен різного походження становить для НДР 30%, для ФРН 22%. При цьому на Сході домінують запозичення романського (12%) та англо-американського походження (7%) і лише 3%, як і для Заходу, слов'янського. Інші дослідження засвідчують, що ближче до 70-х років розходження в переваженні стосовно напрямку запозичень особових імен зростають [5, с. 122].

На думку німецької дослідниці проблем ономастики та гендерної лінгвістики Дамаріс Нюблінг (*Damaris Nübling*), за цими результатами прослідковується для Сходу Німеччини окциденталізація особових онімів, як прояв прозахідної орієнтації в тодішньому соціумі культивуванням французьких, італійських та американських своєрідних онімних «сигналів» та уникненням слов'янських, передусім російських запозичених імен [5, с. 134–136]. Після об'єднання Німеччини такі імена (*Mandy, Mario etc.*) зазнають переоцінки, як так звані «*Ossi-Namen*» (імена східних німців).

Підсумовуючи вищеозначене, можна стверджувати, що сучасний німецький антропонімікон в умовах поліетнічного соціуму, яким є нині німецьке суспільство, зазнає структурних змін під впливом процесів глобалізації та інтернаціоналізації, одним із негативних наслідків яких виявляється засилля запозичених імен. При цьому лояльність сучасних антропонімічних систем, що зумовлюється їх все більшою відкритістю для взаємних контактів, призводить певною мірою до втрати їх етнічності. У свою чергу, тенденція до необмеженості в законодавчому відношенні антропонімікону особових імен, яка спостерігається, наприклад, в США та деяких інших країнах, проявляється і в німецькомовному просторі. Товариство німецької мови у своїй діяльності по упорядкуванню німецького антропонімікону особових імен прагне запобігти негативним явищам в тенденціях німецького антропонімікуван-

ня, регламентуючи процес присвоєння імені якщо не із законодавчої точки зору, то з позицій здорового глузду. Особливо дискусійним з позицій традиційного німецького антропонімікону є неоднозначність щодо статі дитини у випадку запозиченого особового імені.

Стосовно останнього, то гендерний аспект сучасного німецького антропонімікону видається перспективним для подальших досліджень.

Література:

1. Азнабаева, А. Ф. Современное состояние и тенденции имянаречения в полиэтническом социуме : На материале русского, башкирского, татарского и немецкого языков : автореф. дис. ... канд. филол. наук. Уфа, 2006. 20 с.
2. Gerhards, Jürgen. Die Moderne und Ihre Vornamen. 2. Aufl. Wiesbaden, 2010. 206 S.
3. Debus, Friedhelm. Namenkunde und Namengeschichte. Berlin, 2012. S. 90–95.
4. Kuntzsch, Lutz/ Dorn, Benjamin. Die beliebtesten Vornamen des Jahres 2011. *Der Sprachdienst*. 2012. № 2. S. 47–66.
5. Nübling, Damaris. Mandy und Mario, Steffi und Steffen. Zum Vornamenprofil der DDR. *Der Sprachdienst*. 2019. № 3-4. S. 120–135.
6. Oelkers, Susanne. Der Fall Luca. Zur Männlichkeit und Weiblichkeit von Vornamen. Eva L., Wyss (Hg.), *Bulletin VALS/ ASLA* 80, 2004b. S. 155–170.
7. Rüdebusch, Frauke. Die beliebtesten Vornamen 2013. *Der Sprachdienst*. 2014. № 3. S. 89–124.
8. Rüdebusch, Frauke, Die beliebtesten Vornamen 2015. *Der Sprachdienst*. 2016 № 3. S. 107–125.

СУЧАСНИЙ СТАТУС ТА ПЕРСПЕКТИВИ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ШОТЛАНДСЬКОЇ МОВИ СКОТС

Лемешенко-Лагода В. В.

викладач-стажист кафедри іноземних мов

Таврійського державного агротехнологічного університету

імені Дмитра Моторного

м. Мелітополь, Запорізька область, Україна

У зарубіжному та вітчизняному мовознавстві по відношенню до шотландської мови Скотс використовують різноманітні терміни, що визначають її статус: варіант англійської мови, літературна національна мова, діалект, регіональна мова тощо. Але з точки зору структурної відмінності між англійською та шотландською мовами, статус Скотс й досі залишається неоднозначним.

З точки зору А. Швейцера та В. Ярцевої, це діалект, хоча й має стандартну норму через те, що у ранні періоди своєї історії він виконував функції державної мови незалежної держави – Шотландії, але пізніше зазнав регресивного розвитку, знизивши свій статус до діалекту англійської мови [1, с. 174].

Британські вчені П. Традгілл (P. Trudgill) та А. Х'юджес (A. Hughes) наполягають на тому, щоб розглядати шотландську мову як варіант англійської. Пов'язано це з тим, що структура мови Скотс, перш за все це стосується морфології, синтаксису та лексикології, є близькою до англійської мови. Цей погляд також підтримують такі мовознавці, як Г. Клосс (H. Kloss), В. А. Сердюков, В. Ю. Парашук.

З точки зору функціонування, мову Скотс можна вважати самостійною мовою. Про це у своїх дослідженнях пишуть такі автори як Енді Ігл (Andy Eagle), Гленвілль Прайс (Glanville Price), Чарлз Джонс (Charles Jones), Том МакАртур (Tom McArthur), зважаючи на наступні історичні чинники:

- у період XIV – XVI ст. Скотс була фактично державною мовою Шотландії;
- втрата статусу державної мови разом з втратою єдиної норми була спричинена внаслідок дії екстралінгвістичних факторів, а саме втратою Шотландією незалежності;
- багата літературна традиція бере свій початок від XIV ст.;
- існує розгалужена діалектна парадигма мови Скотс (відомо щонайменше п'ять груп діалектів);
- має власну фонологічну, граматичну системи і лексичний тезаурус [5, с. 4].

Фактична двомовність та ставлення до Скотс як до діалекту англійської мови суттєво сповільнювали процеси стандартизації та майже унеможлилювали формування єдиної літературної норми. Однак, початок XX ст. ознаменувався появою ряду суттєвих факторів, що сприяють виробленню літературної норми сучасної шотландської мови. До цих факторів слід віднести активізацію національних та націоналістичних рухів на території Великобританії, утворення шотландського парламенту, ратифікація Великобританією Європейської Хартії регіональних мов або мов меншин, розвиток національних ЗМІ, початок активного впровадження вивчення шотландської мови Скотс у школах та університетах, створення численних Інтернет-сайтів мовою Скотс [3, с. 105].

Проте, одним із недоліків, який грає досить вагому роль та не дає остаточно вирішити питання статусу шотландської мови Скотс, є відсутність писемного літературного стандарту. Саме письмовий стандарт має виняткове значення для само ідентифікації носіїв мінори тарної мови. Єдина, спільна мова підкреслює, а у деяких випадках посилює та створює групову ідентичність. Отже, орфографія та правопис регіональної мови мають бути ефективними, зрозумілими та знайомими кожному носію мови, точно передавати

фонетичні, морфологічні та синтаксичні особливості мови, вказувати на зв'язок з давніми формами мови або з писемністю споріднених мов [2, с. 83].

Найбільша проблема, що стоїть перед лінгвістами у цьому випадку, це вибір таких мовних засобів, що могли би підкреслити своєрідність мовного діалога, протиставляючи його іншим спорідненим мовам. Варто наголосити, що не дивлячись на багаторічну літературну традицію, загальноприйнятій орфографії мови Скотс не існує. Автори використовують різноманітні стилі – одні наслідують видатних шотландських поетів та письменників, інші – створюють власні орфограми, намагаючись якомога сильніше підкреслити відмінність Скотс від англійської мови.

Ще однією з негативних тенденцій, слід визначити прагнення якнайбільше відокремити регіональну мову від домінуючої, що досягається за рахунок використання найбільш незвичних варіантів написання. Наслідком цього слугує те, що, як правило, модель лексичного складу міноритарних мов постає як продукт змішання повсякденної та архаїчної лексики. Таку непослідовність досить часто можна прослідкувати й у роботах одного автора. Наприклад, у поетичних творах Х. Макдерміда слово *good* зустрічається у різноманітних варіантах написання – *guid, gude, good*, слово *change* використовується поряд з *cheenge, a death – z daith* [2, с. 89]. Ця ситуація характерна й для сучасних засобів масової інформації. Проте, останнє виступає скоріш перевагою, оскільки є можливість того, що найбільш вживані форми слів з часом й сформують єдину лексичну норму, залишивши менш вживані у діалектах.

Таким чином, однією з головних особливостей, й у той же час перепон стандартизації Скотс є той факт, що сам процес формування літературного стандарту є більш штучним, аніж природним, а отже й його успіх залежить цілком від практичного розповсюдження літературного стандарту та свідомих дій суспільства щодо його впровадження та активного використання.

Однак, шотландські дослідники Енді Ігл (Andy Eagle), Нейл Маккаллум (Neil R. MacCallum) та Девід Первес (David Purves) вказують на те, що визначення статусу мови Скотс залежить не стільки від лінгвістичних, скільки від політичних факторів [4, с. 202], серед яких майбутнє Шотландії як держави та її мовної політики, тобто зміни у політичному житті країни здатні призвести до підвищення престижу та відродженню мови Скотс, а також переоцінки її лінгвістичного статусу.

Література:

1. Бондаренко М. В. Лексико-семантическая парадигматика регионально-маркированной лексики как репрезентант языковой ситуации в Шотландии. *Известия Самарского научного центра Российской академии наук*. 2010. № 5. С. 173–176.
2. Германова Н. Н. Стандартизация миноритарных языков: проблемы графизации (на материале миноритарных языков Великобритании). *Человек: Образ и сущность. Гуманитарные аспекты*. 2018. № 1-2 (32-33). С. 80–93.

3. Калгина Е. А. Проблемы стандартизации шотландского языка: результаты и перспективы. *Языкознание*. 2017. № 12 (78). С. 104–106.

4. Раренко М.Б. Проблемы взаимодействия языков на территории современной Шотландии. *Вопросы психолингвистики*. 2016. № 4 (30). С. 194–205.

5. Concise Scots dictionary / Edited by M. Robinson. E.: Edinburgh University Press Ltd, 2005. 483 p.

6. Eagle A. Aw Ae Oo – Scots in Scotland and Ulster. E., 2006. 26 p.

НОМЕНКЛАТУРА І ПРОФЕСІОНАЛІЗМИ ТА ЇХ РОЛЬ У ТЕРМІНОЛОГІЧНИХ СИСТЕМАХ

Павлюк І. Б.

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри англійської філології

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

м. Івано-Франківськ, Україна

Значний інтерес лінгвістів становить і проблема класифікації спеціальної лексики, теоретичний опис основних її класів і підкласів, аналіз їх подібностей і відмінностей (К.Я. Авербух [1], В.М. Лейчик [8], М.І. Мостовий [10], та ін.).

Необхідно окремо розглянути проблему професіоналізмів. На сьогодні нема єдиної думки щодо їхнього статусу в термінології. Деякі із дослідників вважають професіоналізми варіантними одиницями загальноприйнятих термінів або ж «розмовними» термінами та включають їх до термінології [15, с. 258]. Інші вважають, що «вони виражають спеціальні поняття і семантично близькі до термінів, проте не можуть вважатися повноправними термінами через нестандартний спосіб вираження понять, який відрізняється від норми» [12, с. 103]. На думку третіх, професіоналізми необхідно вилучати із термінологічної системи, їх маркують як неоднорідні, необ'єднані в єдину замкнену систему або ж між собою одиниці, яким, як правило, притаманна експресивність та образність [7, с. 82]. С.П. Хижняк вважає професіоналізми окремим видом спеціальної лексики та розмежує їх на основі функціонально-стильових ознак. Основна відмінність професіоналізмів – це обмежена сфера їх вживання, яка зводиться до усного мовлення фахівців в неофіційній ситуації. Вживання зниженої детермінологізованої лексики тісно пов'язане з розмовною мовою і характеризується наявністю у лексики цього типу емоційного забарвлення та експресивної конотації [17, с. 29–32]. Щодо експресивної конотації професіоналізмів, ми погоджуємося із думкою К.Я. Авербуха, який стверджує, що професіоналізм, як би переходить, загальнономовний рубікон і є одиницею спеціальної номінації (незалежно

маркованої чи ні), набуває експресивної нейтральності, концентрується на виконанні лише двох функцій: денотативної, тобто позначання якогось предмету, і сигніфікативної, виражаючи поняття про нього. Що стосується притаманній професіоналізмам експресивності, то це рудименти емоційного сприйняття слова, яке стало його першоосновою [1, с. 123].

М.І. Мостовий дає таке визначення професіоналізму: це спеціальне слово, якому притаманні наступні ознаки ненормативності вживання, стилістична маркованість (розмовний характер) і наявність емоційно-експресивного відтінку. Професіоналізми – це дублети науково-технічних термінів. Вони визначають спеціальні поняття, знаряддя або продукти праці, виробничі процеси, народні ремесла [10, с. 192]. За визначенням А.В. Калініна, «різниця між терміном та професіоналізмом полягає в тому, що термін – це офіційне, прийняте узаконене в даній науці, галузі промисловості, у сільському господарстві чи техніці значення, назва якогось поняття, а професіоналізм – напівофіційне слово, розповсюджене (найчастіше в розмовній мові) серед людей якоїсь професії, спеціальності і не є, по суті, науковим позначенням поняття» [6, с. 140].

Можна виділити такі ознаки професіоналізмів, які допомагають відрізнити їх від термінів: ненормативність вживання; переважно існують у сфері функціонування; стилістична маркованість (обмеженість розмовним стилем); відомі вузькому колу спеціалістів; зазвичай виступають професійно-розмовними дублетами, офіційно визнаних термінів; часто утворюються шляхом скорочення термінологічних словосполучень та слів.

Уперше поняття «термінологія» і «номенклатура» розмежував Г.О. Винокур ще в тридцятих роках минулого століття. Це розмежування вкоренилось у термінознавстві і його з невеликими розбіжностями здебільшого поділяють сучасні науковці. Г.О. Винокур вказував: «Щодо номенклатури, то, на відміну від термінології, під нею треба розуміти систему абсолютно абстрактних й умовних символів, єдине призначення яких – дати максимально зручні засоби для позначення предметів, речей без прямого стосунку до потреб теоретичної думки, яка оперує цими речами» [3, с. 8]. При цьому, «чому предмет названий так, а не інакше, для номенклатурних позначень більш чи менш байдуже, тим часом як для терміна, який прагне мати осмислену внутрішню форму, це дуже важливе питання» [3, с. 8]. Вони є проміжною ланкою між термінами та власними назвами [8, с. 24]. Якщо термін співвідноситься з поняттям, виражає конкретне поняття певної галузі діяльності, то номен або напряму позначає якийсь предмет, не виражаючи поняття про нього, або ж виражає поняття, які відносяться до нижчих рівнів (якщо не кінцевих) класифікаційної ієрархії [1, с. 115]. Номенклатуру становлять іменники та словосполучення, які передають як систему назв об'єктів певної науки, так і сукупність назв одиничних об'єктів, видові назви [2, с. 23].

На думку О.О. Реформатського, в основі розмежування термінів та номенклатури є те, що «номенклатурні слова – незліченні й етикетують об'єкти науки, однак вони безпосередньо не співвіднесені з поняттями, а терміни для